



Marán Šuráb

## Idťe do celého sveta a učte...

Hudobný skladateľ Giacomo Puccini napísal veľa slávnych oper. V roku 1922 ochorel na rakovinu. Pracoval práve na opere *Turandot*, ktorá sa pokladá za jeho najlepšie dielo. Vtedy Puccini povedal svojim študentom: „Ak nedokončím *Turandota*, chcem, aby ste ho vy za mňa dokončili.“ Krátko nato zomrel. Študenti Pucciniho operu zodpovedne preštudovali a aj dokončili. V roku 1926 mala svetovú premiéru v Miláne. Dirigoval ju obľúbený Pucciniho študent Arturo Toscanini. Všetko prebiehalo perfektne až do momentu, v ktorom bol Puccini donútený odložiť pero. Po tvári Toscaniniho začali tiecť slzy. Zastavil orchester, prestal dirigovať, obrátil sa k divákovi a zakričal: „Po toto miesto napísal operu majster. Potom zomrel.“ V sále nastalo ticho. Toscanini znova zdvihol dirigentskú paličku, obrátil sa znova do sály, usmial sa cez slzy a zvolal: „Ale učni dokončili dielo.“ Keď sa opera skončila, v sále nastal ohromný potlesk. (Cit. M. Link, Podrož, s. 96)

Ježiš opúšťa tento svet a učeníkom takisto prikazuje, aby dokončili jeho dielo: „*Idťe teda, do celého sveta, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.*“

Učeniči dostali misiu učiť a krstiť.

Čo znamená, že mali *učiť*? Neišlo tu o odovzdávanie nejakej doktríny, filozofie alebo ideológie. Ide tu o niečo úplne iné. Ide tu o odovzdávanie života. Života s Kristom a skrze Krista. To mali učeniči učiť predovšetkým silou vlastného príkladu. Tak ako to robil ich Majster. On učil a svedčil o Bohu vtedy, keď uzdravoval chorých, sýtil hladných a tešil utrápených. Aj oni mali s láskou prijímať všetkých ľudí a umožniť im, aby v nich stretli a spoznali Krista. Až potom mohlo nasledovať konkrétne rozprávanie o Bohu, o Ježišovi, o Cirkvi a iných náboženských pravdách.

A čo znamená, že mali *krstiť*? Učeníkom malo záležať na tom, aby sa šírila Kristova Cirkev. Aby presvedčili ľudí, že stať sa krstom členom Cirkvi, znamená získať najväčšiu hodnotu v živote. Že v Cirkvi je spása v Ježišovi Kristovi, že v nej sa každý stáva Kristovým bratom a sestrou a že v Cirkvi sa nám dáva

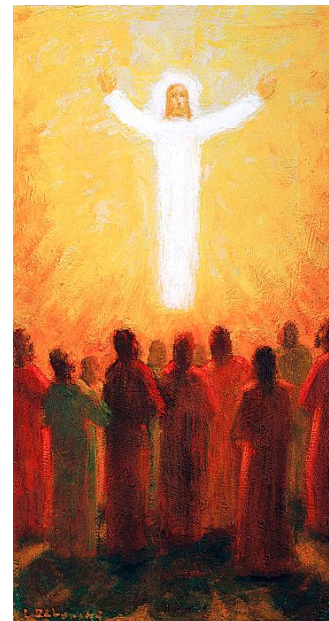
Ježiš pod spôsobmi chleba a vína.

Tak ako apoštolí, aj my dostávame od Krista poslanie učiť a pomáhať privádzať ľudí ku krstnému prameňu Cirkvi. A môžeme to robiť aj my len takým istým spôsobom, ako to robil Ježiš a apoštolí. Aj my musíme učiť predovšetkým vlastným príkladom. Ľudia sa musia stretnúť s našou zbožnosťou a dobrotou srdca. My sami musíme veriť, že náš krst nebol len nejakým magickým znakom, ale že bol bránou, ktorou sme vstúpili do života svätosti.

Možno povieť, že nie je problém dať pokrstiť malé dieťa, ale čo robiť, aby sme získali nejakého dospelého pre krst, pre Cirkev? Veď to sa nám nemusí podariť vôbec, aj keď budeme príkladne žiť. Možno ste počuli, že Sv. Otec Ján Pavol II. hovorí často o reevanjelizácii. To znamená, že treba ohlasovať evanjelium ľuďom, ktorí už boli kedysi pokrstení, ale dnes z rôznych dôvodov sú mŕtvymi členmi Cirkvi. A tu je priestor pre naše poslanie. Veď aj medzi nami žijú ľudia, ktorí boli kedysi pokrstení a dnes už to nemá pre nich žiaden zmysel.

Legenda hovorí, že keď Ježiš vystúpil do neba, ľudia, ktorí sa tam nachádzali sa naľakali, keď videli jeho rany, znak, ako veľmi trpel. Archanjel Gabriel sa ho pýta: „Pane, vedia všetci ľudia na zemi, ako veľmi si za nich trpel, ako veľmi si ich miloval?“ - „Ale nie,“ odpovedal Ježiš, „vie to len hŕstka ľudí v Palestíne, ale oni to povedia druhým.“ Gabriel sa dostal do pomykova. Vedel, akí sú ľudia veľmi premenliví. Ako rýchlo zabúdajú. Ako rýchlo začínajú pochybovať. A preto sa opäť pýta Ježiša: „Ale, Pane, čo sa stane, keď začnú o tebe pochybovať? Čo bude, ak ich pohltia starosti o vlastný život a zabudnú o tebe rozprávať druhým? Nepripravil si nejaký iný plán, aby si predišiel takejto situácii?“ Ježiš odpovedá: „Na to všetko som myslel. Ale nemám žiaden havarijný plán. Mám len jeden plán – *počítam so svojimi priateľmi.*“

Ani dnes, po 2000 rokoch, nemá Kristus iný plán – *počíta so svojimi priateľmi, že ho neopustia. Teda s nami.*



Akad.maliar Ladislav Záborský  
Nanebovstúpenie Pána

*Od všetkých s túžbou žiadaný  
zasvitol nám deň posvätný,  
keď Kristus, nádej sveta, Boh,  
k vyšším neba vystúpil.*

*Keď vládca sveta premoval  
a v boji hriechy pozrážal,  
Otcovi rany žiarivé  
na svojom tele ukázal.*

*Vznáša sa v svetlom oblaku,  
už nádej nám tmy nezničia;  
hľa, otvára nám raj, ten, čo  
zavrelí prví rodičia.*

*Ó, veľká radosť pre všetkých:  
Syn z čistej Panny zrodený  
po krutých mukách slávne je  
velebou Otca odený.*

*Vzdávajme teda vďaka dnes  
Kristovi, že nás vykúpil,  
že s telom, ako naše je,  
do neba slávne vystúpil.*

*S občanmi neba plesajme  
a spolu s nimi tešme sa,  
že Kristus neopustil nás,  
aj keď je s nimi v nebesiach.*

*Ježišu, Kráľ náš víťazný,  
srdcia nám k sebe pritiahni,  
z neba nám zošli Otcovho  
i svojho Duchu Svätého. Amen*

## Moje srdce sa nezľakne

Ž 27, 3.8.14: *Moje srdce sa nezľakne. V srdci mi znejú tvoje slová: „Hľadajte moju tvár!“ Očakávaj Pána a buď statočný; srdce maj silné a drž sa Pána.*

Múdry Bože, ako mi pribúdajú roky, pribúda do môjho srdca aj obava a strach. Nie je to vždy, ale sú chvíle, keď si viac a občas dosť silno uvedomujem, ako sa strach zmocňuje môjho srdca. Vnímam, že moje srdce napína strach a obava vtedy, keď hľadím na prítomné i budúce situácie len vlastným pohľadom, bez viery a dôvery v teba. Aby som mohol povedať, že moje srdce sa nezľakne, môže to byť iba vtedy, ak si srdce naplním dôverou v teba, ak celý svoj život opriem o teba, ak ťa budem hľadať a nachádzať, ak sa ťa budem pridrižovať.

Slová tohto žalmu ma učia dôverovať ti. Sú pre mňa výzvou hľadať tvoju tvár, možno raz zahalenú, vzdialenú, a inokedy tvár, ktorú môžem stretnúť všade. Rád by som volal spolu so žalmistom: Moje srdce sa nezľakne. No vieš, ako stačí tak málo a moje srdce sa bojí. Čo je víťazstvom nad strachom? Čo premáha svet strachu? Dôvera v teba, srdce mocné dôverou, ktoré sa ťa, Pane, pridrižuje, očakáva ťa, nikdy ťa neprestáva hľadať.

Ved' čím by som sa chcel zaistiť voči strachu a nezmyslu života; čím voči strachu z choroby a zo smrti; a čím voči strachu nelásky a nepravdy, voči strachu kríža a utrpenia, ak nie vierou a dôverou v teba?

Viera v teba sa mi stáva víťazstvom.

Dôvera v teba premáha môj strach. A hoci sa ma niekedy zmocňujú malé i veľké strachy, viem, že dôvera v teba ma z nich vyslobodzuje.

Viera v teba mi dáva silu znova začať, nezúfať, byť pokorným, ba silným a čakať na teba, držať sa ťa a hľadať tvoju tvár.

Bože, ďakujem ti za dar viery a dôvery.

Ďakujem ti za dar modlitby a prebývania s tebou.

Ďakujem ti za tvoje uistenie: Ver vo mňa, ja som premohol strach. Dôveruj mi, ja som s tebou až do skončenia sveta.

Ďakujem ti, Pane, za tvoje slová: Neboj sa, len ver. Ja som s tebou. Neprestaň dúfať. Prosil som za teba, aby neochabla tvoja viera, ba aby si posilňoval druhých.

Pane, viera a dôvera v teba sú pre mňa víťazstvom života. Nechcem sa hrať na hrdinu, ale chcem ťa milovať. Chcem ti dôverovať, chcem ťa hľadať, chcem ťa čakať, chcem byť navždy s tebou.

Daruj mi, prosím, túto milosť.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

**Nanebovstúpenie Pána:** Vo štvrtok 25. mája slávime prikázaný sviatok Nanebovstúpenie Pána. Svätú omšu vo štvrtok budeme sláviť o 18:30 hodine.

Už v stredu večerná sv. omša o 18:00 je zo slávnosti.

**Prosebné dni:** Pondelok, utorok a streda sú prosebné dni. Obsah dní: prosby za úrodu. My budeme sláviť v utorok.

**Zbierka na katolícke masmédiá:** Na budúcu nedeľu (28.5.) bude zbierka na katolícke masmédiá.

**Požehnanie novej sochy svätého Urbana:** V piatok 26. mája o 19:30 hodine požehnám novú sochu sv. Urbana, ktorá je vo vinohradoch.

**Povzbudenie pre prvoprijímajúce deti:** Pozývam prvoprijímajúce deti aj v týždni na sv. omšu. V pondelok po sv. omši pozývam deti i rodičov na krátke posedenie na faru.

## Želám ti túžbu

Je dobré túžiť po zdravom svete, po kúsku raja, po harmónii a zhode medzi ľuďmi. Mnohí ľudia, najmä mladí, túžia po skutočnom živote: po priateľstve, ktoré podrží, po solidarite, ktorá vyžaduje obeť, po nežnosti, ktorá pôsobí dobre, po domove, ktorý ukryje a ochráni.

Želám ti hlboké prnutia tvojej duše, ktoré vedú k základu celého bytia. K prameňu všetkého života, k Bohu. Pretože túžba človeka po Bohu je vlastne túžba Boha po ľuďoch.

V centre túžby po neviditeľnom Bohu odhalíme stopy a bude nám zrejmé, že naša túžba milovať Boha vychádza z lásky, ktorou sa nás Boh dotkol.

O tejto túžbe hovorí aj Rainer Maria Rilke:

„Túžba znamená bývať v priazni (Božej) a nemať žiaden domov v čase.“

A o želaniach hovorí, že to sú

„tiché každodenné dialógy s večnosťou“.

Adalbert L. Balling „Želám ti anjela“

### Sväté omše v 6. Veľkonočnom týždni - (A)

#### 22.V. pondelok

18:00 Podakovanie za dar kňazstva

#### 23.V. utorok

18:00 Za Ľ Jozefa Dzibelu a rodičov

#### 24.V. streda Svätá omša bude z nasledujúcej slávnosti

18:00 Za farníkov

#### 25.V. štvrtok Nanebovstúpenie Pána – prikázaný sviatok

18:30 Za Ľ Jozefa Šimurku a vnučku Miriam

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

#### 26.V. piatok

18:00 Za Ľ Fridricha a Gizelu Ratajských

#### 27.V. sobota

08:00 Za Ľ Valentína a Angelu Radakovičových a ich rodičov

Upratovanie kostola č.d. 254- 284

#### 28.V. 7.Veľkonočná nedeľa

08:00 Za Ľ Jozefa a Annu Baxových a zaťa Ludovíta

Lektori: Vráblová M., Radakovičová J.

11:00 Za Božie požehnanie pre vinárov, vinohradníkov a ich rodiny

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

### Liturgický kalendár

22.V. pondelok Sv. Rita z Cascie, rehoľníčka - Ľsp

23.V. utorok Sv. Dezider, biskup, mučeník

24.V. streda Panna Mária, Pomocnica kresťanov

25.V. štvrtok Nanebovstúpenie Pána – Slávnosť – prik. sviatok

26.V. piatok Sv. Filip Neri, kňaz - Sp

27.V. sobota Sv. Augustín z Canterbury, biskup - Esp

### NENORMÁLNE - NORMÁLNE

*Základom poznania je bázeň pred Pánom, (len) blázní pohrdajú múdrosťou a nácvikom. (Prís 1, 7)*

*Duch doby sa nám natíska dvoma zlozvykmi. Prvý - chápať „normálnosť“ ako výnimočnosť. A druhý - vnímať abnormálnosť ako normu. Ak si v prvom prípade zvykneme chápať normálnosť ako čosi výnimočné, môže sa stať, že budeme ďakovať učiteľom, keď naše deti naučia správne násobilku, a lekárikom budeme vďační za to, že nám dali liek predpísaný na recepte. Ak v druhom prípade prijmeme abnormalitu ako normu, budeme sa hanbiť prekročiť prah kostola, nevyskúšať drogu a trpieť komplexom menejcennosti za manželskú vernosť.*

(Max Kašparů, trvalý diakon a lekár)

Včera sme rozjímali nad ľudskosťou, pričom sme sa trochu dotkli aj normálnosti. Termín normálnosť je odvodený od slova norma. A norma je isté pravidlo správania. Keď ľudia žijú v rámci istých všeobecne platných noriem, hovoríme, že sú normálni. Keď sa im vymykajú, zvykneme povedať, že sú nenormálni. Iste, musíme tu byť veľmi opatrní. Lebo to, čo je normálne a čo už normálne nie je, je dosť otázne. V každom prípade sme dnes svedkami akéhosi nenormálneho posunu hraníc normálnosti. Dnes je matka, ktorá má päť detí považovaná za nenormálnu, kým žena, ktorá už vystriedala piatich mužov, je vraj normálna. To je dnes normálne. Lenže dnes mnohé nenormálne sa považuje za normálne. A tak si veľmi zodpovedne musíme klásť otázku: Čo je naozaj normálne?

Mladí zvyknú svojim rodičom povedať: „Mami, ale dnes sa už tak nežije ako pred tridsiatimi rokmi. Doba ide dopredu. Dnes je to ináč a ty máš veľmi zastarané názory.“ Chceme byť moderní, chceme kráčať s dobou. Len mám pocit, že chceme byť moderní aj na úkor dobra a zdravého rozumu. Chceme byť „in“ a „cool“ za každú cenu. Vraj sme slobodní a môžeme si robiť, čo chceme, nik nemá právo niečo nám zakazovať a prikazovať. Máme totiž svoje práva a poznáme ich. Nevieť sa však ubrániť dojmu, že nám neustále omieľané práva a sloboda akosi prerastajú cez hlavu a vytláčajú zdravý rozum a lásku z našich životov. Sloboda nie je najväčšou hodnotou. Najväčšia je láska. Sloboda musí ustúpiť pred láskou. Čo zo slobody, ak chýba láska. Ak sa absolutizuje sloboda, vytláča sa láska, odchádza zdravý rozum a keď ten odíde, mnohé nenormálne začína byť normálnym a normálne nenormálnym. A ja si kladiem otázku, ktorú si dnes - žiaľ - kladie veľmi málo ľudí: kam nás to všetko vedie?

Masy ľudí akoby vôbec nepoužívali rozum. Hoci hovoria o svojom názore, v skutočnosti je to názor vyformovaný, alebo lepšie zdeformovaný médiami, často zvlášť tými komerčnými a povrchnými, kde sa človeku ponúka samá plytkosť, povrchnosť, hlúposť a vôbec strašný nekultúrny balast. A ľudia to proste len

konzumujú, až sú z toho otrávení. Ak chceš zostať naozaj normálny, odporúčam ti ubrať TV, facebook, bulvár a častejšie otvoriť Sväté písmo, premýšľať nad ním a pýtať sa Boha. Aj toto je jeden z cieľov týchto rozjímaní nad čnosťami, aby sme boli normálni ľudia.

*Čo myslíš, Pane? Aký je dnes svet? Ako ho vidíš Ty? Mne pripadá tak trochu nenormálny. Tebe nie? Občas mám aj chaos v tom, čo áno a čo nie, čo normálne ešte je a čo už normálne nieje. Viem, že Ty máš v tom jasno. Prosím, osviet mi myseľ, aby som všetko videl v Tvojom svetle a dokázal rozlišovať medzi dobrom a zlom.*

Marián Sivoň „Moderný svätý“

### Skutok je viac ako slovo

*Kto má pravú Božiu slobodu, nestráca radosť a pokoj srdca. Smútok vzniká tam, kde je viazanosť na svetské veci.*

Sv. František Saleský

Jedného dňa prišla k sv. Františkovi Assiskému žena a prosila o pomoc.

„Čo myslíš,“ opýtal sa František brata Pietra, „čo by sme jej mohli dať?“ Brat odpovedal: „Nemáme nič doma. Nevieť, z čoho mám dnes uvariť večeru. Jediné, čo ešte máme, je Sväté písmo. (Sväté písmo bola v tých časoch zriedkavá, a preto veľmi cenná kniha.) Ale to každý deň potrebujeme pre našu spoločnú modlitbu.“

Vtedy sv. František povedal: „Daj jej Sväté písmo. Nech ho predá a zmierni tak svoju biedu. Lebo v tej knihe je napísané, že máme chudobným pomáhať. Bohu sa bude väčšmi páčiť, keď ho podarujeme a urobíme to, čo je v ňom napísané, ako keby sme ho len čítali.“

*Čo je svätec? Je to zasvätený človek, človek, v ktorom pôsobí Boh, ten, kto Ježiša Krista spoznal, pochopil a urobil centrom života. Všetci svätí ľudia mali v sebe Boha.*

J. Cassian

### Kazateľovo pukušenie

*Človek je natoľko človekom a takým veľkým človekom, koľko miluje.*

Alfred Delp SJ

Švajčiarsky farár a básnik Albert Bitzius, ktorý sa stal známym pod menom Jeremias Gotthelf, raz opísal svoje pukušenia na fare.

„Je pravda, že ma moji farníci nerozoznávajú. Keď v sobotu sedím nad svojou kázňou, prídu dvaja ku mne. Jeden z nich vraví: „Albert, prečo sa tak namáhaš pre tých dvadsať-tridsať ľudí, ktorí sedia v tvojom kostole! Nenamáhaj sa toľko!“

Potom povie ten druhý: „Albert, ja som mal iba dvanásť a spomedzi tých dvanásť ma jeden zradil a druhý zaprel. Chcel by si sa mať lepšie ako ja?“

Prvému odpoviem: „Ber sa odtiaľto, satan, lebo si mi na pohoršenie! A druhému povie: „Ďakujem ti, drahý Ježiš. Pomôž mi ostať tvojím učeníkom!“

*Keď vo všetkom nezmysle objavíš zmysel, a s pokorou priznáš nezmysel, keď zabudneš na čas a žiť budeš prítomnosti - budeš pri cieľi.*

Rolf Stöcklin

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

**Maroš, keby som ťa bola poznala skôr, nedala by som si to dvakrát zobrať. Nikto mi nepovedal, čo je to potrat.**

*Bola to Božia prozreteľnosť, že som sa dostal aj do takých domov, ktorým hovoríme verejné. Ako to tam vyzeralo? Veľká miestnosť, v prostriedku stôl s kartami, dookola postele a na nich sa striedali muži a ženy. Ani sa nehanbili ísť do inej izby. Pomyslel som si: Kam som to len prišiel?*

Povedali mi: „Čau, Maroš, pod' si zahrať poker.“ Povedal som im, že poker hrať neviem. Neprekážalo im to, chceli ma to naučiť. Sadol som si k stolu a obzeral sa dookola. Kam som to len prišiel?

Okolo prebehlo asi pätnásťročná dievča: „Kam išlo to dievča?“

„Pod', ukážem ti,“ ponúkol sa jeden z chlapcov. Išli sme po hranole vo vzduchu, držal ma za ruku, aby som nespadol. Vošli sme dnu a uvidel som to isté, čo dolu, len v mladšom vydaní. Chlapci a dievčatá, môžem povedať ešte deti, matrace po zemi, po stenách polepené nahé ženy, v strede miestnosti červené svetlo, ktoré možno ukradli smetiariom. Do toho pomalá muzika.

Modlil som sa: *Bože, Duchu Svätý, čo mám teraz robiť?* Mali tam gitaru, vzal som ju do rúk a zahral som im. Najprv zbojnícku pesničku, potom trampskú, neskôr modernú a nakoniec svätú: Božia láska je ako slnko. Pozreli sa na seba a začali sa smiať. Vypli magnetofón.

„Chcel by som vám niečo povedať.“ Zostali ticho, popárení na tých matracoch pod dekami. Chlapci tak do dvadsiatky, dievčatá asi pätnásťročná. Ukázal som na jedno dievča: „Keby som ťa chcel kúpiť, nedá sa. Keby som predal celý svet, nedá sa. Vieš, akú ty máš cenu? Ty nie si len kus mäsa pekne usporiadaný pre chlapcov. Nechcela by si byť matkou?“ Prikývla, že súhlasí.

„A myslíš, že sa dobre pripravuješ na materstvo?“ Všetci mlčali. Pri nej ležiaci chalan sa jej dotkol. Také zaucho dostal! Rozprával som im o potratoch, o materstve, o všeličom, čo mi napadlo. Keď som vyšiel von, bola už tma. Pane Bože, kde som to bol? Čo mám robiť? Poviem to niekomu? Potom sa premiestnia. Nepoviem to nikomu? Veď ja mám zodpovednosť za tých ľudí.

Dobehlo ma dievča a potiahlo ma za rukáv. Plakalo. „Maroš, keby som ťa bola poznala skôr, nedala by som si to dvakrát zobrať. Bola som dvakrát na potrate a nikto mi nepovedal, čo je to.“

Spýtal som sa jej, kde má rodičov. „Otca mám v Košiciach a mamu v Bratislave.“

„A čo robíš tu?“ „Som u babky.“

Jedným dychom na mňa vyhrkla: „Maroš, ja by som sa chcela dať pokrstiť.“

„Počkaj, pomaly. Mnohých vecí sa budeš musieť vzdať.“

„Ja sa ich chcem vzdať,“ nedala sa.

„Dobre, reči sú jedna vec a život druhý.“

A skutočne, o pol roka sa dala pokrstiť. Dnes žije v sviatostnom manželstve a má tri deti.

**Dobre tomu, kto má vlasť**

(Nanebovstúpenie Pána)

Človek bez domova sa stal znakom našej doby: bez väzby, bezbranný, bez vlasti. Nakoniec bez nádeje. Človek v cudzine. Človek na úteku - „vyhnaný z vlasti“ každým spôsobom: zvonka aj zvnútra. Tieto problémy nám nie sú vzdialené. Takmer denne pribúdajú desiatky ľudí, ktorí aj na našom území hľadajú domov.

Vo svojej „túžbe po domove“ človek jasne vyjadruje, že túži po niečom, čo zostáva, je trváce, poskytuje ochranu. Je to niečo, na čo sa môže úplne spoľahnúť, bez toho, aby to musel zasa opustiť: štyri steny, láska a spoločenstvo, radosť a šťastie. Vieme, že stratiť „domov“ a „vlasť“ prináša so sebou nebezpečnú stratu koreňov. Keď deti nikdy nezakúsili „domov“ alebo „vlasť“, majú z toho v neskoršom živote osobné traumy a poruchy, ktoré sa len s veľkou námahou dajú odstrániť. Niekedy sa už nedajú vôbec vyliečiť. Človek potrebuje pevné miesto, dobrých ľudí s porozumením a pekné veci okolo seba, ktoré mu dajú spoľahlivý pocit a garanciu, že je „doma“.

Aj tieto myšlienky sa nám môžu dnes objaviť, keď na štyridsiaty deň po Veľkej noci slávime Nanebovstúpenie Pána. Týmto tajomstvom vyznávame, že Boh Otec potvrdzuje Ježišovu cestu ako správnu a platnú, a že mu dáva miesto vo svojom dome, kde Ježiš ako náš brat nám odišiel pripraviť miesto, lebo v dome jeho Otca je veľa príbytkov (porov. Jn 14, 2-3).

Tento sviatok nám však však hovoriť aj toto: Človek bez domova, bez koreňov, v cudzine, bez cieľa a vlasti má odteraz vlasť podľa prísľubu Ježiša. A zúfalému človeku odpovedá viera a istota apoštola Pavla: „Veď naša vlasť je v nebi...“ (Flp 3, 20). To znamená: človek má opäť pevné miesto, byť, domov, vlasť. Jeho otvorená a tajná túžba nekončí v klamstve a v namýšľaní. Pri hľadaní nenaráža do prázdna a zbytočnosti. Jeho život dostáva smer a ešte viac - aj cieľ... (porov. Kol. 3, 1.4).

Keď ako kresťania hovoríme vo Vyznaní viery: „Vystúpil na nebesia...“, vyslovujeme nielen niečo rozhodujúce o Ježišovi, o jeho ceste a význame pre nás a o zmysle sveta. Vyjadrujeme tým aj niečo rozhodujúce o nás samých, o našom poslednom určení a pravom ciele, cez ktorý sme s Ježišom v krste a spoločenstve navždy spojení...

Táto skvelá vízia nás však nerobí menej zodpovednými za to, ako prežijeme každý deň, aj ten dnešný. Sme zodpovední aj za to, ako vyzerá život okolo nás, aj za to, či naši bratia a sestry bez pozemskej vlasti alebo domova budú mať strechu nad hlavou. Aj toto je vstupenka do neba, kam nás predišiel Vzkriesený Pán. Sv. Augustín to pekne za nás zhrnul: „Vysoko leží naša vlasť, nízka je cesta tam. Naša vlasť je život Krista, cesta je smrť. Naša vlasť je tam, kde býva Kristus. Cesta je jeho utrpenie. Kto pohádza cestou, ako chce nájsť pravú vlasť?“

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

[www.fara.sk/vistuk/](http://www.fara.sk/vistuk/)

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice  
vo Vištuku